

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1063/2025
03.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 3. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Јасика, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Сремској Митровици Кв-585/24 од 23.05.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 927/25 од 10.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Јасика, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Сремској Митровици Кв-585/24 од 23.05.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 927/25 од 10.06.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сремској Митровици Кв-585/24 од 23.05.2025. године одбијена је као неоснована молба браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Јасика за судску рехабилитацију осуде која је окривљеном АА изречена пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К–85/93 од 21.12.1993. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 927/25 од 10.06.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА која је изјављена против решења Вишег суда у Сремској Митровици Кв-585/24 од 23.05.2025. године.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Никола Јасика поднео је захтев за заштиту законитости само против другостепеног решења Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 927/25 од 10.06.2025. године, с тим што из садржине захтева произилази да се побијају оба правноснажна решења, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и то конкретно због повреда одредаба члана 98. став 2. тачка 4) и члана 100. КЗ, те повреде одредбе члана 16. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да преиначи решење Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 927/25 од 10.06.2025. године тако што ће усвојити молбу окривљеног АА за давање рехабилитације по осуди која је окривљеном изречена пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К–85/93

од 21.12.1993. године или да укине нападнуто решење и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 98. став 2. тачка 4) и члана 100. КЗ. Ово имајући у виду да бранилац истиче да су нижестепени судови у побијаним решењима погрешно применили одредбе члана 98. став 2. тачка 4) и члана 100. КЗ, погрешно налазећи да у конкретном случају нису испуњени услови за рехабилитацију окривљеног по осуди која му је изречена пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К–85/93 од 21.12.1993. године из разлога јер је окривљени пре протека рехабилитационог рока од 10 година по пресуди Окружног суда у Сремској Митровици К–85/93 од 21.12.1993. године, на коју се односи молба за рехабилитацију, извршио кривично дело за које је осуђен пресудом Иностраног суда у Илоку број К-75/05 од 06.06.2006. године. По ставу браниоца, како пресуда Иностраног суда у Илоку К–75/05 од 06.06.2006. године није призната од стране судова у Републици Србији у поступку признања стране судске одлуке, то се иста не може користити и сматрати осуђујућом пресудом и не може производити правно дејство у Републици Србији у смислу члана 86. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља и то без обзира што је наведена пресуда уписана у казнену евиденцију за окривљеног, па се стога окривљени АА у конкретном случају не може сматрати осуђиваним по пресуди Иностраног суда у Илоку К–75/05 од 06.06.2006. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер су нижестепени судови, приликом одлучивања о судској рехабилитацији окривљеног АА који је више пута осуђиван, а која рехабилитација се даје јединствено за све осуде окривљеног, а не само за неке осуде, правилно применили одредбе члана 98. став 2. тачка 4) и члана 100. КЗ и правилно нашли да у конкретном случају нису испуњени законски услови за давање судске рехабилитације окривљеном АА и брисање осуде која му је изречена пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К–85/93 од 21.12.1993. године. Наиме, супротно ставу браниоца окривљеног, и према налажењу Врховног суда, у процесној ситуацији када је окривљени, поред осуђиваности пресудом домаћег суда Републике Србије, осуђен и пресудом иностраног суда која није призната од стране домаћег суда, а унета је у

казнену евиденцију надлежног органа Републике Србије на основу извештаја стране државе издатог на основу Закона о потврђивању Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима, окривљени се сматра осуђиваним лицем сходно члану 100. КЗ, односно лицем које је више пута осуђивано, па суд у складу са наведеном законском одредбом при одлучивању да ли ће окривљеном као лицу које је више пута осуђивано дати рехабилитацију (што је овде случај), најпре испитује испуњеност услова из члана 98. КЗ (законска рехабилитација), односно из члана 99. КЗ (судска рехабилитација), а све у зависности од врсте и висине кривичне санкције која је окривљеном изречена, и то испитује испуњеност ових услова у погледу сваког кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног указује на повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП, истицањем да су нижестепени судови повредили начело „in dubio pro geo“ јер нису решили у корист окривљеног везано за постојање сумње у погледу чињенице тачног времена извршења кривичног дела по пресуди Иностраног суда у Илоку К–75/05 од 06.06.2006. године, већ су пошли од претпоставке, па како повреда одредбе члана 16. став 5. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то стога Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљеног није посебно разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Јасика, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Којић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић